

2015. december 1. kedd

Iz 11,1-10; Zs 71; Lk 10,21-24

Izajás a legnagyobb messiási próféta, a hit prófétája, a nemzetét érő nagy krízisekben követeli, hogy egyedül Istenben bízzanak. Lehet, hogy nem véletlen az izaiási sugallat, amikor az emberiség egy része elindul a jobb élet reményében, el kell gondolkodni, mi a feladatunk ebben. Mi, akik a bolygó jobbik részén születünk, tudunk-e lemondani a szegényebbek javára?

Minden embernek joga van az emberi méltósághoz. Jézus minden emberhez küldött minket, küldetésünk van, tenni kell. Különösen most az advent, a bűnbánati idő alatt gondolunk-e arra, hogy többet adjunk a szegényeknek? Mennyire merülünk bele a vásári forgatagba – drága ajándékokba? Ettől lesz boldogabb a karácsonyom?

Jézus először az apostolokat küldte, hogy tanítsák a népet, később a tanítványokat.

A visszatérő tanítványoknak azt mondja, láttam, amit cselekedtetek, nevetek fel van írva a mennyben. Jézus megörült a tanítványok visszatérésének, mert teljesítették a küldetésüket. Ezután Jézus örömmel dicsőítette az Atyát. Lukács leírja Jézus és az Atya közti viszonyt.

Jézus rámutat, hogy milyen nagy dolgokban volt részük, ezt sokan szerették volna látni és hallani, de nem teheték. Mit tehetünk, hogy a Föld minden része élhető legyen, megbecsülni azt, amink van, vigyázni és óvni a természet szépségét? Nem felélni a jövő nemzedék kincseit...

A bőség kosarából ne csak a részemet követeljem, hanem tudjak is beletenni. Minden nap jobban vigyázni a teremtett világra. Az Atya mindent megadott, csak nem birtokoljuk igazságosan.

Ehhez adj nekünk érző szívet és halló fület, Istenem!

Grüllné Erzsi, Mór (5. régió)

Lk 10,21-24

Engem mindig megfog, hogy Jézus milyen hihetetlen bizalommal és bensőséges hangon tud az Atyához fordulni – legyen az kérés, hálaadás vagy éppen végső elkeseredés. Ennek a bensőségességnek az alapja a teljes egység az Atyával, a gondolatok és a cselekedetek területén egyaránt. Jézus továbbadja az Atya gondolatait a tanítványoknak, és boldognak mondja őket azért, hogy hallhatják őt. A tanítványok nagy része a „kisemberek” közül kerül ki, a „bölcsek”, a „képzettek” nem képesek megérteni és befogadni Jézus tanítását. Korlátozza gondolkodásukat az addig megszerzett tudásuk, nem tudnak, nem mernek új gondolatokat befogadni. Tudásuk átléphetetlen korlátot jelent a számukra. Évszázadokon át várják a Messiást, de vakok és süketek maradnak, amikor ott áll előttük. Jézus boldognak mondja a tanítványokat, hogy ők meglátják, meghallják (= befogadják) őt és a tanítását.

- Tudok-e így hálát adni a Jóistennek a velem történő dolgokért? Tudok-e őszinte bizalommal fordulni a Jóisten felé mindenféle ügyemben?
- Tudok-e kicsi maradni, nyitott maradni arra, hogy Jézus tanítását mindig meghalljam és befogadjam; hogy a Jóisten felé fordulásban ne korlátozzanak a berögződéseim?
- Boldognak tartom-e magam, hogy a mai zűrzavaros világban olyan tanítást/útmutatást kapok Jézustól, amely segít az Isten felé vezető úton maradni?

Bakonyi Mária (10. régió)

